

chybno, že rozsudek trpí ve výroku odsuzujícím obžalované pro tento trestný čin zmatkem podle § 281 čis. 7 tr. ř., stížností uplatňovaným.

Čís. 5112.

Je zmatkem podle čis. 11 § 281 tr. ř., zostřen-li náhradní trest na svobodě za nedobytný trest peněžité postem.

(Rozh. ze dne 24. října 1934, Zm II 194/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodnuv v zasedání neveřejném dne 19. června 1934 o zmateční stížnosti obžalovaného a o odvolání státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 28. prosince 1933, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §§ 81, 82 tr. zák., přestupkem nedokonané krádeže podle §§ 8, 460 tr. z. a přestupkem § 36 zbroj. pat. a odsouzen nepodmíněně k trestu těžkého žaláře na 6 měsíců, — jenž byl nejvyšším soudem zvýšen na 14 měsíců těžkého žaláře — zostřeného jednou měsíčně postem, a k pokutě 40 Kč, na jejíž místo nastoupí v případě nedobytnosti další trest těžkého žaláře 2 dnů, zostřený jednou postem, — uznal dne 24. října 1934 po ústním líčení podle § 290 tr. ř. takto právem:

Výrok rozsudku o trestu, pokud obžalovanému byl pro případ nedobytnosti peněžité pokuty 40 Kč vyměřen náhradní trest dalších dvou dnů těžkého žaláře, zostřeného postem, se z úřední moci zrušuje jako zmatečný a obžalovanému se znovu vyměřuje náhradní trest a to dvou dnů těžkého žaláře (beze zostření).

D ů v o d y :

Ježto § 8 zákona ze dne 21. března 1929, čis. 31 sb. z. a n. z roku 1929 ustanovuje, že doba náhradního trestu na svobodě za peněžité trest nedobytný má býti stanovena za každých 10 Kč až 100 Kč uloženého trestu na penězích jedním dnem trestu na svobodě téhož druhu jako trest hlavní, vykročil nalézací soud, zostřiv tento náhradní trest jedním postem, ze své moci trestní (čis. 11 § 281 tr. ř.). Ani ustanovení § 8 cit. zák. ani § 260 a) tr. zák. a odst. 2 tohoto § nezná zostření náhradního trestu. Poněvadž toto porušení zákona je v neprospěch obžalovaného, bylo za použití § 290 tr. ř. uznati jak se stalo.

Čís. 5113.

Nejde o přečin podľa § 400, odst. 1 tr. zák., pojal-li verejný notár do listinného osvedčenia nepravdivé vyjadrenie obžalovaných o tom, čo sa vraj stalo predtým v jeho neprítomnosti, bez toho, že by osvedčil alebo potvrdil pravdivosť obsahu tohoto vyjadrenia.

(Rozh. zo dňa 27. októbra 1934, Zm III 100/34.)